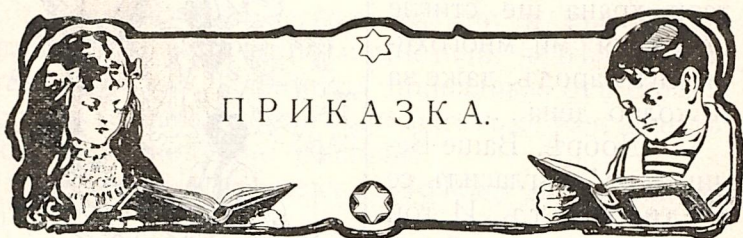

И запѣхъ азъ обичната си пѣсничка: „Планино, моя планино“ ...

Колко е хубаво лѣтѣ въ планината! Трѣбва да идешъ и самъ да видишъ онѣзи прѣлѣсти и красоти, които тя щедро ни поднася. Тукъ ти се очаровашъ и не знаешъ, кое по-първо да гледашъ: — дали дивния изгледъ на възходящото слънце или неговия чуденъ залѣзъ; дали облацитѣ, които бързо летятъ подъ краката ти или огненитѣ свѣт-кавици, които порятъ небесата ...

Прѣвель: Любомиръ Бобевски.

Великанътъ и дребнитѣ човѣчета.

Едно врѣме живѣлъ въ гората единъ малъкъ горски народецъ. Всѣки човѣкъ отъ този народецъ нараствалъ най-много колкото половинъ малъкъ прѣстъ на ржката ни. Че били дребни, това не било толкова чудно; но чудно било, че тѣзи човѣчета били много лакоми.

До гдѣто въ тази гора живѣлъ единъ голѣмъ човѣкъ, на име *Великанъ*, човѣчетата живѣли безгрижно.

Великанътъ билъ на голѣмина, колкото най-високото планинско дърво. Еднѣжъ народецътъ